

Šk. rok 2017/18

KVALITNÍ ŠKOLNÍ ČASOPIS
ABECEDA, O. S., 2012

1. číslo

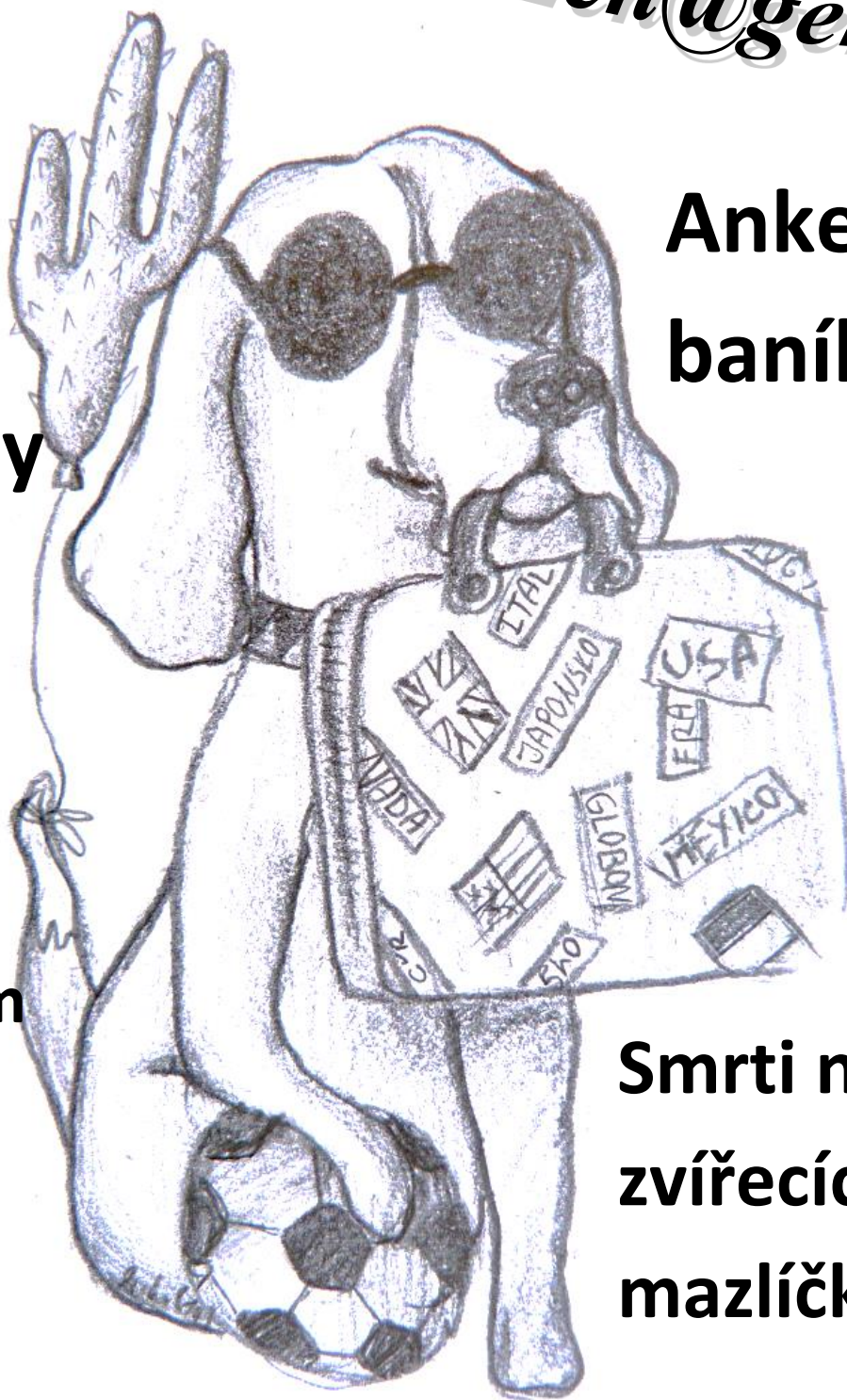
CH@OS TEEn@gerů

**Anketa s
baníkovci**

**Příběhy
z cest**

**Zážitky
z lázní**

**Jak jsem
si
zlomila
nohu**

**Smrti našich
zvířecích
mazlíčků**

Časopis vychází s podporou statutárního města Ostravy

Editorial	3
Zprávy o škole	4
Život ve škole	5
Rozhovor	7
Žáci	9
Za dveřmi školy	13
Ze života	15
Věřte - nevěřte	22
Anglická příloha	24
Knihy a divadlo	25
Duel	26
Co jsme plácli	27

Eva Pavlíková (8.B)

Editorial (úvodní slovo redakce)

Milí čtenáři,

právě jste obdrželi první letošní číslo školního časopisu. Už se určitě těšíte, co nového se dnes dozvíte, a myslíme, že my jsme právě ty pravé, které vám to můžou krásně přiblížit.

V tomhle vydání se můžete těšit na rozhovor s paní zástupkyní Krmáškovou, procestujeme svět od Tunisu k Milánu, navštívíme podivnou učitelkou šarádu, zazpíváme si o chlupatém kaktusu a lehce nakousneme trošičku morbidní témata, jako jsou smrti našich milovaných mazlíčků, zlomené nohy a smrt před očima na ozdravném pobytu v lázních.

Snad vás toto neodradilo a s radostí se pustíte do dalších stránek, protože to stojí za to.

K. Musálková a V. Glumbíková

CHAOS TEENAGERŮ

Adresa redakce:

Základní škola a mateřská
škola Ostrava-Bělský Les, B.
Dvorského 1, příspěvková
organizace
Bohumíra Dvorského 1049/1
700 30 Ostrava-Bělský Les

Redakční e-mail:

redakcechaos@seznam.cz

Vedoucí učitel:

Mgr. Jan Goj

Obrázky vznikly pod
vedením vyučujících VV,
kresby V.
Szentkeresztyová

Rubriky:

Top zprávy o škole: Mgr. J.
Goj

Život ve škole: Š. Rohelová,
S. Vykydalová

Žáci: Š. Rohelová, S.
Vykydalová

Ze života: Z. Surmajová, N.
Pospíšilová

Za dveřmi školy: A., Z., S.

Knihy:

Literární příloha: redakce

Ang. příloha: J. Stach

Grafika: V. Glumbíková, K.
Musálková

Obr. titulní str.: V.
Szentkeresztyová

Žáci a učitelé na druhém stupni prožili krásný Den pro Vietnam

Vietnam a jeho příroda, hudba, jídlo či jazyk – to bylo téma projektového Dne pro Vietnam, který děti a pedagogové na druhém stupni prožili ve čtvrtek 16. listopadu. Žáci se během dopoledne vystřídali na šesti stanovištích, kde se formou her, úkolů, obrázků i prezentací dovídali o Vietnamu mnoho nových informací, ale taky se naučili pár slov vietnamsky, zahráli si vietnamský badminton a vyrobili tradiční vietnamský klobouk. Red.

Dva naši žáci jsou ve své kategorii nejlepší papíroví modeláři v ČR

Naši žáci Miloslav Holek ze 4. D a Štěpán Šlesinger ze 3. C, členové klubu papírových modelů Ostravan, ukončili velmi úspěšnou modelářskou sezonu, která letos obnášela sedm soutěží Ligových i Mistrovských s mezinárodní účastí po celé ČR. Štěpán se stal Absolutním Mistrem ČR 2017 papírových modelů mladších žáků a Miloslav byl o 15 bodů druhý jako Absolutní Vicemistr stejné kategorie. Red.

Na autorském čtení žáci četli své vlastní literární texty

Vůbec poprvé jsme v naší škole uspořádali autorské čtení žáků, tedy akci, kdy si děti čtou své vlastní literární texty. Stalo se tak v pondělí 11. prosince v odpoledních hodinách. Před dosti početným publikem, v němž nechyběli pedagogové a vedení školy, zazněly básně, příběhy či zamyšlení, které byly doplněny klavírními skladbami rovněž v podání žáků. Red.

Sportujeme s Olympijským vícebojem, navštíví nás trojskokanka Šárka Kašpárková

Naše škola je zapojena do projektu na podporu zdravého životního stylu Sazka Olympijský víceboj. V něm byla naše škola jako jediná z Moravskoslezského kraje vybrána pro Trénink s olympionikem, kterým bude 23. března u nás v hale trojskokanka Šárka Kašpárková. Red.

Studenti obchodní akademie: Ve škole se nám líbí

Jak naši školu zatím vnímají studenti obchodní akademie a hráči Baníku Ostrava a MFK Vítkovice?

Patrik Jílovec, 16 let, FC Baník Ostrava

Tuhle školu jsem si vybral za účelem zlepšovat své fotbalové schopnosti. Škola dala možnost spojit sportovní činnost a výuku, která je hodně ekonomicky zaměřená, ale je těžké udržet pozornost a skloubit trénink se

školou. I přesto, že bychom měli mít zlehčené učivo, tak se mi to zdá docela složité. A dost se mi líbí, že je tady o nás dobrý zájem.

Josef Knedla, 15 let, FC Baník Ostrava

Jo, celkem se mi tady líbí, i třída je v pohodě. Sice je to divné být zpátky na základce, ale líbí se mi pocit, že jsme tady nejstarší. Je to obchodní akademie, která je hodně o ekonomice a ještě k tomu skloubená s fotbalem, takže mě to hodně baví.

Jaroslav Harušťák, 15 let, FC Baník Ostrava

Od té doby, co jsem tady chodil na základku, se tady skoro nic nezměnilo, jen učení je lehčí a líbí se mi, že končíme dřív, a to díky tomu, že máme tréninky ve škole. Sice jídelna by se mohla trošičku zlepšit, ale za to je tady dobrá tělocvična s posilovnou. Samozřejmě na některé učitele jsem se těšil, ale na jiné míň. A třída je v pohodě, se všemi se znám. Je to tady super.

Dominik Holaň, 15 let, MFK Vítkovice

Škola je celkem dobrá, je to lepší než na základce, protože zatím jenom opakujeme. Je dobré, že je tady hodně tělocvičen, ale ta jídelna by se fakt mohla zlepšit. Líbí se mi mít skříňku, protože nemusím všechno tahat domů. A učitelé jsou taky v pohodě, zatím nemám žádný problém.

Daniel Páleník, 16 let, FC Baník Ostrava

Zatím je to v pohodě, protože jsme tu jenom druhým měsícem a máme tady, co potřebujeme a můžeme se fotbalově rozvíjet. Je tady hodně tělocvičen, ve kterých máme každý den tréninky a tělocvik. Skříňky jsem taky neměl, nemusím si učení brát domů a tahám jenom věci na trénink. Ve třídě jsme v pohodě, myslím, že jsme všichni spokojení. Přijde mi zvláštní, že tady potkáváme tak mladší lidi.

Josef Bystřičan, 15 let, MFK Karviná

Já jsem se sem dostal ještě s dalšími z Karviné přes regionální fotbalovou akademii a vybrala si nás strana z Baníku, asi protože dobře hrajeme fotbal. Na škole se mi líbí, jsou tady v pohodě podmínky, jako třeba posilovna a tělocvičny. Cítím se tady normálně, nějak neberu to, že patřím k těm nejstarším, lidi okolo sebe moc neřeším. Učitelé jsou v pohodě, ale jídelna nic moc. Líbí se mi to, že máme spojené tréninky se školou, ale to je výhodné spíš pro ty z Ostravy. Já dojíždím z Frýdku, takže stejně chodím domů až kolem šesti, někdy i sedmi.

Klára Musálková, Veronika Glumbíková a Zuzana Kaňovská, všechny 9. B

Naše škola se pořád vylepšuje

Jak už je v posledních letech u naší školy zvykem, stále se vylepšuje její prostředí, aby bylo co nejpříjemnější pro žáky i zaměstnance.

Novinky ve vybavení školy na nás čekaly i v posledních týdnech a měsících.

Když žáci bez jakéhokoli očekávání na začátku října vešli do jídelny vybavené novými stoly a židlemi, byli překvapeni. Vybavení jídelny před výměnou bylo zastaralé a vrzalo. Momentálně obědvající navštěvují pohodlně vybavenou a barevnou kantýnu, mají více místa a není zde už takový chaos. Dále následovala výměna dveří tříd, kabinetů a

dalších místností. Staré dveře rozvrzalé, pošpiněné, popsané a mnohdy prokopnuté. V poslední době se mění i světla v učebnách. Hurá, už žádné protivné vrčení a jiné podivné zvuky starých zářivek!

Je vidět, že se z téhle školy – pro někoho ústavu, pro jiné místa, kam se každý den těší – stává příjemné a pohodlné prostředí, z čehož vyplývá lepší nálada všech lidí navštěvujících B. Dvorského 1!

Tereza Augustynková, 9. B

ROZHOVOR

Dodnes mě drží touha po poznání

7

Rozhovor s paní zástupkyní ředitele Vlastou Krmáškovou

Vlasta Krmášková je zástupce ředitele a mimochodem i silná, zvědavá, chytrá a hodná žena a výborná učitelka dějepisu.

V kolika letech jste se rozhodla, že budete pracovat ve škole?

Od základní školy jsem chtěla vždy studovat historii. Chtěla jsem historii studovat jako učitelský obor nebo jako vědecký obor archeologii.

Bavil vás vždycky dějepis? A proč?

Vždycky. Od 6. třídy mě dějepis bavil. Už ve 2. třídě jsem chodila do knihovny a hodně četla, tudíž jsem se věnovala dějepisu. Také s rodiči jsme cestovali po hradech, zámcích a učili mne ctít naše tradice. Nejvíc mě vyhecovala paní učitelka na gymnáziu.

Jaký máte vztah k dějepisu a proč myslíte, že je dobré, aby se ho děti učily?

Je to historie našich předků, všechno, co prožili a dokázali. Dějepis je o člověku, touhách, schopnostech, pochopení dění.

Měli vás učitelé a žáci rádi?

Myslím, že ano. Byla jsem zodpovědná, oblíbená. Řídila jsem se tím, co mi říkala mamka: „Chovej se tak, jako bych se na tebe dívala.“ Učení pro mne nebylo mučení, protože jsem se chtěla hodně dozvědět. Touha po poznání mne drží dodnes.

Jela jste někdy na dovolenou ne za odpočinkem, ale za vzděláním z historie?

Určitě, procestovala jsem Řecko a téměř celou Evropu, byla jsem v Africe, Číně. Abyste pochopili chování jiných národů, musíte poznat zemi, zvyky, historii, krajinu i jídlo.

Jaký obor jste studovala? A rozhodovala jste se sama?

Češtinu a dějepis. Rozhodovala jsem se sama a češtinu jsem si vybrala, protože mi nic nezbylo. Na Ruštinu se totiž hlásilo hodně lidí.

Když vám nabídli post zástupce ředitele, uvažovala byste, že radši budete více učit? Proč jste se rozhodla tak, jak jste se rozhodla?

Před 22 lety jsem dostala nabídku být zástupcem ředitele. Brala jsem to jako výzvu, chtěla jsem víc než jen učit. Stát se ředitelkou jsem ale nechtěla, protože bych se tak často nevidala s žáky.

Uvažujete jít do důchodu a bude vás to mrzet?

Nevím. Záleží na zdraví, síle a zájmu pana ředitele o mne. Smutno mi určitě bude, práce s dětmi mě baví a udržuje, život bez práce, zájmů vede člověka do pekla. Život člověka by neměl být bez radosti a pozitivního myšlení, budoucích cílů, které vedou vpřed.

Simona Vykydalová a Štěpánka Rohelová, 8. B

Proč se tolik smějeme v každých hodinách?

Natálie: Škola je nudná, a to se mnou musí souhlasit minimálně půlka školy, ale je důležitá. Od té doby, co jsme si spolu se Zdiškou sedly, se nemůžeme přestat smát, jelikož vždycky najdeme nějakou věc, která nám přijde vtipná, a pak se tomu smějeme celou hodinu, například písnička Chlupatý Kaktus, kterou jsme našly ve zpěvníku v hudební výchově, že Zdiško?

Zdislava: Ano, Chlupatý kaktus mám tak ráda, je to můj zelený kamarád...

Natálie: ON MUSÍ NA STRÁŽI STÁT, KDYŽ JÁ JDU SPÁT!

Zdislava: Vlastně nechápu, co je na těch věcech a písničkách tak vtipné. Prostě se smějeme. Kdysi měli Wericha, dnes máme turbo.

Natálie: Kdybyste někdo nepochopili, turbo je naše další věc, které se stále smějeme. Jednou jsme v žurnalistice musely opsat dvě práce od dětí z páté třídy a jeden kluk psal o tom, že s jeho tátou jeli pro psa a jejich motor udělal hop a skok a pak zjistili, že se jim rozbilo turbo.

Zdislava: No, tak to bylo. A pokud nejste my, tak většinou nepochopíte pointu. I když někdy ani žádná není. Ale smích prodlužuje život, takže si z toho vezměte ponaučení: Smějte se a zpívejte si Chlupatý kaktus!

Natálie: A nezapomeňte na jeho vousaté děti :D

Máme rádi parkour

Dělat parkour je dost složitá věc, okolo jdoucí lidé většinou nemají pochopení pro nás parkouristy, okřikují nás, vyhánějí nás z míst, kde často skáče, a často také vyhrožují policií.

Parkour skáče i ve škole, ale drtivá většina učitelek nemá pro parkour pochopení, stejně jako okolo jdoucí lidé. Je ale dost zajímavé, že když skáče ve škole a někdo z kluků z naší třídy nás uvidí, tak se přidá, potom nás skáče o přestávce i osm.

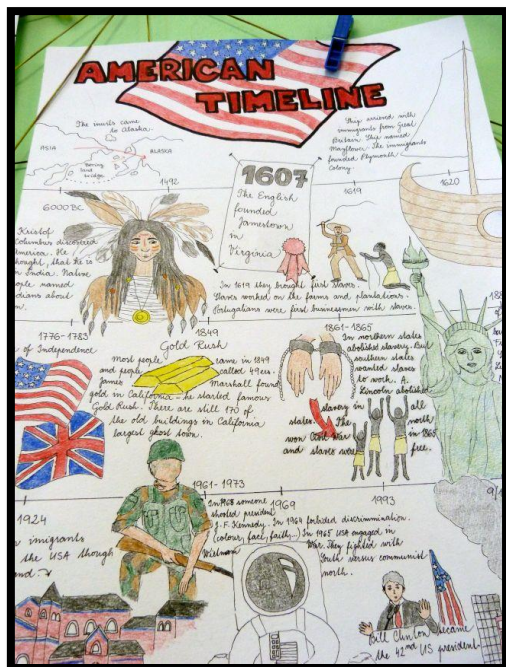
Myslíme si, že by hodně žáků z naší školy ocenilo, kdyby se na školním pozemku postavilo parkour hřiště.

Vojtěch Pelikán, Lukáš Polák, 7. B

Chodím do karate

Do karate chodím od šesti let. Mám ho každé úterý a čtvrtek od 18:30 do 20:00. Ze začátku máme patnáctiminutovou rozcvičku a někdy místo ní hrajeme fotbal a nebo krvavku.

10

Krvavka

Krvavka je to, že uděláme kruh kolem trenéra a on točí peškem na provazu a my ho musíme přeskakovat.

Tréning v úterý

V úterý potřebujeme rukavice, chrániče na zuby a suspensor. Potom cvičíme techniky a později spolu bojujeme, ale ne moc, jen trochu. Na konci se rozloučíme a odejdeme domů.

Tréning ve čtvrtek

Ve čtvrtek zase děláme různé techniky a sestavy. Já už umím pět sestav neboli kat. Karate už dělám sedm let a budu ho dělat ještě dlouho.

Vojta Chovanec, 7. B

Viděli jsme město Milán i slavný stadion San Siro a hlavně: Porazili jsme AC Milán!

**Studenti obchodní akademie a hráči Baníku píší o svém výletu do
italského Milána a zápasu proti slavnému AC.**

**Baník versus AC Milán! Tři baníkovské výběry kategorií do 14, 15 a 16 let
zamířily na sever Itálie na krátké soustředění, které bylo okořeněno
přípravnými duely s vrstevníky z AC Milán a Sampdorie Janov. Za vším stál
Marek Jankulovski, bývalý úspěšný hráč „Rossoneri“ a aktuálně člen
představenstva Baníku.**

Všechno to začalo nedělním odletem z mošnovského letiště 21:25, let byl krátký a někteří letěli úplně poprvé. Po přiletu na nás čekal na letišti dvoupatrový autobus, kterým jsme jeli na hotel v blízkosti stadionu San Siro. Po příjezdu na hotel kolem půlnoci jsme se stačili jenom ubytovat a šli jsme co nejrychleji spát, protože jsme měli ráno trénink v tréninkovém centru Millanelo na 10:30.

Prohlídka města

Po tréninku jsme se vydali do centra Milána. Viděli jsme mnoho památek a prošli se po nejznámějších módních ulicích, kde byly značky jako Louis Vuitton, Gucci, Emporio Armani a mnoho dalších. Jako zajímavost bych uvedl, že tam bylo mnoho pouličních prodejců a umělců, ale byla tam i skupinka Senegalců, kteří nám dávali náramky se slovy Hakuna Matata a říkali nám, že jsou zdarma, ale jak nám ho dali, chtěli po nás peníze.

Stadion San Siro

Viděli jsme jednu z největších památek Itálie, a to milánskou katedrálu. Poté jsme jeli na hotel metrem. Přijeli jsme na hotel a šli co nejrychleji spát, protože trénink byl zase na 10:30. Po úterním tréninku v tréninkovém centru mládeže jsme se vydali na prohlídku jednoho z největších fotbalových stadionů na světě San Siro s přesnou kapacitou 80 018 lidí. Tento stadion je zajímavý tím, že ho sdílí dva týmy - AC Milán a Inter Milán. Prošli jsme si celý stadion od šaten až po skyboxy. Bylo to velice zajímavé a celou prohlídku nám moderovala průvodčí v anglickém jazyce.

Baník versus AC

Poté jsme zase zamířili do města, kde jsme ochutnali italskou pizzu. Pak jsme jeli metrem na hotel, kde jsme se každý po svém připravovali na zápas proti AC Milán. Středovní zápas začínal už v 11:00, takže spánek byl velice důležitý. Teď již k samotnému zápasu. Zápas pro nás začal velice slibně, v 15. minutě zařídil vedení Baníku po vydařené akci Harušťák. Do konce

poločasu se skóre měnilo ještě dvakrát a do kabiny jsme šli s vedením 2:1. Druhý poločas jsme přidali ještě jednu branku a zápas vyhráli 3:1, kdy skóroval Wojatschke. Večer jsme přijeli na hotel, vyspali se a ráno jsme letěli zpátky. Celý týden jsme si užili a získali jsme mnoho cenných zkušeností do naší budoucí fotbalové kariéry.

Jaroslav Harušťák a Josef Knedla, obchodní akademie

Točím videa a nahrávám je na YouTube

12

K natáčení na YouTube mě přivedlo, že jsem se našel na kamarády. Tak jsem se rozhodl se zklidnit, vytáhl jsem mobil a začal natáčet video.

Když jsem přišel domů, tak jsem se na to video podíval a nevěděl, co s ním dělat. Klikl jsem na jedno tlačítko a zobrazily se mi různé věci. Jako první tam byl znak YouTube, klikl jsem na něj a zobrazilo se mi nějaké menu. Bylo tam napsáno název, popis a v pravém horním rohu bylo tlačítko nahrát, také tam bylo to moje video. Napsal jsem do názvu seznámení, vydal jsem ho a pak jsem šel do knihoven a byl tam můj kanál Vojta Chovanec, přepsal jsem ho na vojtalord. A od té doby jsem natáčel na YouTube.

Ze začátku jsem natáčel sám, ale po čase jsem začal natáčet s kamarády. Po několika měsících jsem si založil nový účet cz lord games, protože videa na vojtalord cz se mi strašně sekala. Momentálně mám na czlordgames 11 odběratelů a 12 videí. Asi před týdnem jsem si založil další kanál jménem czlord vlogy. Ještě na něm nemám žádné video, ale brzo ho snad natočím. S natáčením budu ještě dlouho pokračovat.

Vojta Chovanec, 7. B

ZA DVEŘMI ŠKOLY

TUNIS تونس

Ráno se probudím a je úplně obyčejný den. Když najednou mi zapípal mobil s esemeskou. A BUM! Jedeme do Tunisu. V tu ránu jsem nevěděla, jestli jsem vzhůru nebo jestli spím. Hned druhý den ráno se už nemůžu dočkat, až vyjedeme!

Nejdřív do Prahy, pak dvě hodiny v letadle

Čeká nás dlouhá cesta do Prahy, cestou se ovšem zastavíme na několika místech. Po čtyřech hodinách sezení v autě (když nepočítám zastávky) jsme konečně na letišti Václava Havla. Teď ovšem začíná ta pravá zábava! Musíme si počkat, než nás odbaví. Čekali jsme asi 45 minut, než jsme vstoupili do pasové kontroly. Poté jsme vstoupili do DUTY FREE SHOPU, kde jsme hledali, kam máme jít. Nakonec jsme to našli, JUCHŮ!

Do letadla jsme vstoupili jako poslední. Pak jsme konečně vzlétli, letadlo letělo asi dvě hodiny. Přistáli jsme. Všichni šli tam, kam museli, letěli jsme s cestovní kanceláří BEST REISEN. V autobusu nám průvodčí vyprávěl, jak to tam chodí. Hned na začátku nám řekl ASLAMA, každý s údivem přemýšlel, o co se jedná. V překladu to znamenalo DOBRÝ DEN. Á, už jsme tady, řekla jsem. Hotel NESRINE (kde jsme byli ubytováni) vypadal nádherně. Došli

jsme do třetího patra, věřte nebo ne, byla to velká výška. Byli jsme v pokoji 3214. Vybalili jsme se a šli k bazénu.

V bazénu bylo skvěle. Ale už je čas na večeři, MŇAM.

Moře, jídlo, nákupy

A je tu krásné středeční ráno ideálně zralé k moři. Bylo tam krásně, až na ty chaluhy. Do hotelu jsme se vrátili na oběd. Já si dala žemlovku, ale místo jablek uvnitř byla NUTELA. Moc mi to nechutnalo. Po obědě jsme si zavolali taxi. A ten nás odvezl do KARTÁGOLENDU. Koupili jsme vodní dýmku pro mamku. Babička mi koupila náramek,

kde prodejce vyryl moje jméno arabsky, vypadalo asi takhle سوزانا a pro sebe si koupila brýle. Byly nádherné. Ovšem je zase čas na večeři. Do hotelu jsme dorazili asi deseti minut před uzavřením jídelny. Další dny probíhaly v celku podobně.

Na velbloudovi

Nastává pro mě nejlepší den. Den, kdy pojedou sama na VELBLOUDOVI. Hned potom, co jsme se dostavili na místo, z kterého budeme vyjíždět, ochutnali jsme chléb zvaný PITA. Asi 40 minut, když nepočítám zastávky (které trvaly asi jenom pět minut) jsem jela v kuse na VELBLOUDOVI. Bylo to krásné, akorát

někteří DOST plivali.

Bez snídaně a hodinu v letadle na zemi

Další den jsme jeli na PIRÁTY. Ráno jsme vyjeli do přístavu. Asi po hodině jsme dojeli na místo, kde jsme se koupali. Někteří museli mít vestu. Potom skončil ten nádherný den, z kterého jsem si přivezla i suvenýr. Další den jsme vstávali ve čtyři hodiny ráno, protože jsme měli odlet v 8:10. Ráno tam měla být i snídáně, ale nebyla. Což mě NAŠTVALO! Hodinu jsme jeli na letiště. V 8:20 jsme nastoupili do letadla. Ale letadlo odlétalo v 9:20, takže jsme čekali další hodinu. Babičku to naštvalo, protože chtěla ještě jít do DUTY FREE SHOPU. Letěli jsme dvě hodiny. Na letišti Václava Havla na nás už čekala mamka. A tímto končí naše dovolená.

Zuzana Schwenznerová, Sára Burianová, Anna Filipcová, 7. B

Važme si přírody a toho, co máme

Země... jediná planeta, která nás dennodenně živí. Bohužel někteří z nás si toho neváží. A tak si tu dělají, co chtějí, neváží si toho, že mohou vůbec někde žít.

Ale jsou zde i dobří lidé, kteří chtějí přírodu chránit a pečovat o ni. Jsou například proti týrání zvířat, proti kácení lesů a tak dále.

Ale teď mě nenapadá, proč? Proč jsou lidé zlí na svoje okolí? Proč tohle dělají?! Ublížovat nebo týrat a šikanovat ostatní... Je tady mnoho otázek... Vždyť zvířata nebo dobří lidé nic zlého neudělali. A proto, ti, kdo si čtou tyto řádky, prosím vás važte si toho, co máte. Dělejte svět lepším, než je.

Daniela Thomanková, 9. B

ZE ŽIVOTA

O zážitcích z lázní

15

Když vám hrozí smrt, kupodivu vám neproběhne před očima celý život, tak jak to bývá ve filmech, ale honí se vám hlavou velice důležité otázky jako: „Kdo to sakra zaplatí?“ Ano, takhle jsem trávila čas v ozdravných lázních. Chcete si počíst? Můžete.

Začalo to někdy v lednu, kdy táta s mamkou podali žádost o lázeňský pobyt pro mě. Jelikož jsem minulý rok byla ve Velkých Losínách, doktorka mi zařídila, abych jela zase tam. Moc jsem se těšila, protože kamarádky z minulého roku jely ve stejném termínu jako já. To jsem ovšem nevěděla, co mě čeká. Setkání s nimi proběhlo v pohodě, totiž, seděly na svých postelích a pojídaly rybíz, přičemž jakmile jsem vkročila, začaly mě odstřelovat bobulemi. Tolik k tomuto.

Broskev přichází

První čtyři dny proběhly také v klidu. A pak- nová sestřička. Nevím, jak se ve skutečnosti jmenovala, ale říkaly jsme jí Broskev (já vím, ne moc lichotivé). To proto, že jsme si jednou šly pro svačinu a:

Sestřička: „Tady máte na svačinku broskev!“

Kamarádka č. 1: „To je nektarinka.“

Sestřička: „Či já vím, co to je? Jestli broskev, nebo nektarinka?“

Takže, Broskev hrála v našich dobrodružstvích velkou roli.

A jednoho krásného dne jsme se rozhodly, že budeme usilovat o zdravého ducha, jak nám právě ona poradila. Tudíž jsme si plné elánu zabraly pro sebe celou posilovnu v hlavním hotelu Eliška. Byly jsme tři. Nejprve jsme si vytáhly různé pomůcky, žíněnky a míče, načež jsme se svalily na podlahu a projížděly facebook, protože Eliška bylo jediné místo, kde byla wifi.

Když prší lustr

A pak do posilovny přišel Marek, on tam někdy cvičil. Abychom se nezahanbily, začaly jsme provádět různé kreace na gymnastických míčích a tvářily se důležitě. A pak kamarádku č. 1 napadla strašná blbost. Zavolala na kamarádku č. 2: „Chytej!“ A hodila jí gymnastický míč. Kamarádka č. 2 zrovna ležela na žíněnce, a proto míč odpinkla nohama. A míč hop! Rovnou do skleněného lustru. Nevím, koho napadlo dávat do posilovny obří lustr. Krátce, najednou kolem nás přšelo sklo, a jak už jsem řekla na začátku, v hlavě se mi honilo pouze: „Kdo to sakra zaplatí?“ Když všechny střepy popadaly a zkáza byla dokonána, kamarádka č. 2 se rozběhla

k recepci. Za chvíli přilétla fúrie recepční a křičela: „Spadl lustr! Pomoc!“

Netuším, co na tom bylo vtipné, ale my všichni (i Marek) jsme se začali strašně smát. Navzdory obavám jsme nakonec nic neplatili.

Zdislava Surmajová, 9. B

Mrtvý králíček Jasmínka

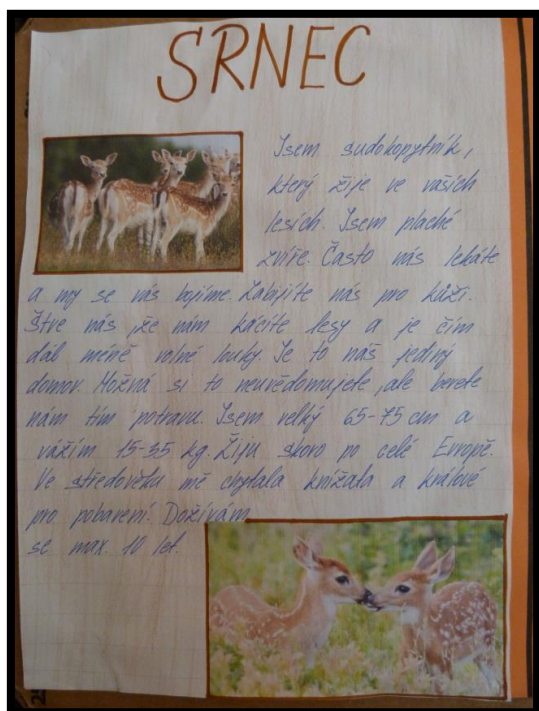
Jednoho dne v noci dělala Jasmínka nepořádek a byl všude kolem ní. Maminka to zjistila ráno po práci, když přijela domů, byla na ni naštvaná za ten nepořádek, ale chtěla jí dát piškotek na přivítanou.

Všechny jsme plakaly

Když jí zkoušela dát piškotek, nevzala si ho, a tak zjistila, že nám umřela. Ještě ten den a v tu dobu vzala Jasmínku a zabalila ji do krabice. Chtěla to stihnout do té doby, dokud se já a babička nevzbudí. Já jsem ráno vstala a viděla jsem, jak krabici lepí lepící páskou a pláče u toho. Byl to pro mě obrovský šok. Okamžitě jsem začala plakat i já. Babička se vzbudila chvilku po mně a přišla se podívat na to, co mamka dělá v kuchyni. Dopadlo to tak, že babička vzápětí začala plakat taky.

Už o tom nechci slyšet

Dlouho jsme se s tím doma vyrovnávali, ale nakonec jsme to všechno dokázali. Teď když se o tom začneme bavit, musím okamžitě říct „stop“, ať se o tom už nebaví, protože na králíčka začnu moc myslet a taky mi začnou moc téct slzy.

Simona Vykydalová, 8. B

Mrtvý koloušek

Stalo se to asi před dvěma až třemi roky. Přijeli jsme na chatu a tam byli dva moji kamarádi, s kterými rád lítám po lese. Bylo už pozdě, tak jsme šli spát. Ráno jsme se vzbudili a po snídani jsme šli zase do lesa. Šli jsme do našeho bunkru, který už dávno nestojí, zbourali jsme ho už hodně dávno. Teď zpět do

minulosti. Potom když jsme měli žízeň, tak jsme šli ven z lesa, a jak jsme tak šli dolů, tak jsme viděli malého mrtvého kolouška. Šli jsme pro tatku od jednoho z nás. Ten si vzal lopatu a kolouška zakopal.

Vojtěch Chovanec, 7. B

Jak nám umřela Fionka

Jednoho krásného dne před pěti lety jsme se rozhodli já, mamka, tatka a brácha, že bychom chtěli pejska. Já jsem chtěla čivavu, ale rodiče mi ukázali inzerát malých štěňátek francouzského buldočka a hned jsem se do nich zamilovala. Mamka zavolala paní z inzerátu a ta jí řekla, že tam má už jenom jedno nezamluvené štěňátko, které je odlišně zbarveno. Mamka okamžitě souhlasila a jeli jsme si pro pejska, kterého jsme pojmenovali Fionka.

Horečka

Bylo to naše flekaté uchrochtané štěstíčko. Všechno bylo ok a najednou zhruba v roce dostala šíleně velkou horečku. Dávali jsme jí obklady, a když nic nepomáhalo, tak jsme okamžitě zašli k paní veterinářce. Ta vůbec nevěděla, co se děje, dala jí prášek na potlačení horečky, ale ten nepomohl. Vážně už si nepamatuju, co se dělo potom, ale co si pamatuji, že mi mamka oznámila, že je Fionka moc nemocná a že má nádor v uchu, který se bude zvětšovat a tlačit jí na mozek.

Operace, nebo chemoterapie?

Hned jsem se ptala, co bude dál, jak se to dá léčit a jedna možnost byla operace, ale to by byla Fia bez ucha a znetvořená a ta druhá možnost byla chemoterapie pro psy. Vybrali jsme si tu druhou možnost, vypadalo to, že zabírá, ale opak byl pravdou. Fionka neslyšela, nádor měla téměř z ucha viditelný, nežrala, nepila, už nás ani nepoznávala. Velice mě to mrzelo, byla jsem z toho nešťastná a ani by jí ta operace prý nepomohla. Nevěděli jsme co dál. Vše, co bude dál, šlo už mimo mne.

Fionku střídá Amy

Fionce byly dva roky a nějaký den jsem přišla domů natěšená, že mám jedničku a radostně jsem zavolala: „Fionko!“ A ona nikde, najednou slyším pláč, který vychází z koupelny, ve které byla mamka. Šla jsem za ní a ptala jsem se, co se děje. Mamka mi oznámila, že ji musela nechat utratit. Hned se mi oči zaplavily slzami. Brečely jsme dlouho, moc dlouho, ale všechno jednou přebolí. Hned o dva dny později jsme si šli pro nové štěňátko Amy, které máme už pátým rokem a jsme s ní moc šťastní, ale

přece v našich srdíčkách někde vzadu zůstala Fionka, na kterou vzpomínáme už ne s pláčem, ale s úsměvem.

Štěpánka Rohelová, 8.B

Jak jsem si zlomila nohu

Je 4. září, připravujeme se do školy. Sestra jde do 1. třídy, tak všichni spěcháme. Už jdeme po schodech, já běžím, možná přijdeme pozdě a najednou na posledním schodě „bum!“ Au, to bolí, kdybyste věděli, jak to bolí! Dobrý, to už se mi stalo, chvíli počkám a rozchodím to. Zkouším došlápnout, ale nejde to... hrozně to bolí. Taťka se rozhodl, že mě zaveze na polikliniku, vzal si moji kartičku pojištěnce a jedeme.

Snad to nebude zlomené...

Dáváme kartičku a sestra nám řekla, že máme počkat. Už mi píše Sára (nejlepší kamarádka), jestli jdu do školy nebo co se stalo. Odepisuju jí, že mám asi vyvrtnutý kotník. V hlavě si říkám „snad to nebude zlomené“. Po půl hodině sestra vychází ze dveří a oznamuje nám, že nejede rentgen a že musíme jít jinam. Taťka hrozně nadává, ale nasedáme a jedeme do nemocnice na Fifejdy.

Cos proboha dělala?!

Dojedeme a taťka dává opět kartičku pojištěnce sestřičce a ta nám říká, ať jdeme na rentgen, že už tam budou na nás čekat. Doktor, co byl u rentgenu, tam opravdu už stál a čekal. Vešli jsme dovnitř a doktor se hned ptá, co jsem proboha dělala. Otázka, kterou teď uslyším asi hodně často. Řeknu, co se mi stalo, a sedám si na takovou zvláštní plochu. Na určené místo si dám ten kotník. Čekala jsem nějaké zablýsknutí nebo něco, ale po chvíli ničeho řekl, že můžu jít. Už zase čekáme v čekárně.

Vidle na šest týdnů

Po aspoň dvou hodinách se nám řeklo, že můžeme jít k doktorce.

Ta nám řekla, že to mám zlomené a že budu mít nechodící sádku aspoň šest týdnů. Tak jsme šli do sádkovny a tam mi dali sádku a mohli jsme domů.

Když jsme přijeli, tak jsme potkali babičku a sestru, jak šly z procházky, a sestra hned prohlásila, že to celou dobu věděla, že budu mít ty vidle (myšleno berle). Nahoru jsme došli v pohodě, tak jsem si jen lehla na gauč, převlíkla se a ležela.

Po chvíli to začalo hrozně bolet, až jsem začala skoro brečet. Řekla jsem to babičce a ona mi na to dala mraženou zeleninu a po chvíli to bylo lepší. Když přišla mamka, tak si to prohlídla a řekla, že těch šest týdnů nějak přežijeme.

O šest týdnů později

Jedeme už na polikliniku, aby mi tu sádku sundali. Sestra (ta na poliklinice) si mě vzala do sádkovny a rozřezala mi tu sádku. Šli jsme na rentgen a pak zase k doktorovi, aby se podíval, jestli je ta noha v pořádku. Díky bohu byla, a tak mi dali ortézu a tu budu mít jen chvíli, ale musím chodit na rehabilitace.

Beatrice Vitoslavská, 7. B

Meeting století

20

Nu.

Abych se tu zase nerozepsal (což tak, či tak udělám), vrhnu zde rovnou pointu celého příběhu.

Už přes 2 roky si dopisuju s jistou osobou bydlící v Mariánských Lázních (pro lepší orientaci, druhý konec ČR). Seznámili jsme se přes určitou aplikaci, která se zabývá psaním různorodých povídek, především se strašidelným podtónem v pozadí.

Všimla si mě díky mému hudebnímu vkusu, jelikož poslouchá totéž.

Když nějak přeskočím rok sbližování se, nacházíme se cca v únoru 2016.

Tento měsíc byl pravděpodobně hodně průlomový, nejen v mém životě, ale i v jejím.

Měli jsme oba v plánu vypadnout odsud (stále máme).

Vymysleli jsme jakýsi plán 'Odcestování do Ameriky'. Při pohledu na to zpět se mi to zdá nehorázně cringe a nerealistické. No to už je vedlejší, zpátky k tématu...

Jednoduše jsme zjistili, že toho máme společného více, než dost.

A když tedy opět poskočím o rok dál, nacházím se doma, v den, kdy tuto úžasnou osobu potkám.

Při ohledu zpátky se mi to zdá nemožné a před rokem bych řekl, že i nerealistické. No časy se mění.

Přijela zde do nějakých lázní, či co (taky vidíte ten paradox, když bydlí v Mariánských Lázních a jede sem do lázní..?).

Okamžik naděje

Ve chvíli, kdy mi napsala, že bude kousek od Ostravy, a že je možnost se vidět, měl jsem nepopsatelnou radost.

Po pár dnech, kdy jsme se dohadovali kde, kdy, jak, už jedu vlakem směrem do Frýdlantu nad Ostravicí.

Cestování vlakem je život, mimochodem.

Dva roky uběhly a dvě úžasné osoby se střetly

Vystupuji z vlaku.

Zavolám Kačce (ta úžasná osoba), že jsem dorazil, a ona mi oznámila, že dorazí taky během pár minut.

Přecházím přes

podchod směrem k nádraží.

Chvíli se rozkoukávám po okolí, kdepak je. Místy oči obracím na mobil, kde prohlížím, co všechno jsem stihl vyposlouchat za tu dobu ve vlaku.

Najednou mám pocit, že jsem něčí pozorností.

Zvedám hlavu a koukám před sebe.

Tam si to ke mně kráčí úžasně individuum s nekonečným úsměvem na tváři.

Nejšťastnější moment mého dosavadního života.

Nějak jsme se k sobě přiblížili a objali se.

Oba se k sobě tiskneme, skoro až brutálním způsobem.

Téměř se slzami v očích se nějak lidsky pozdravíme a vydáme na túru po Frýdlantu.

Sedáme na zdejší lavičku a pokračujeme v nekonečné konverzaci.

Poté se vydáváme do cukrárny, jelikož takovéto úžasné osoby potřebují kávu a jídlo.

Nebudu to nijak extrémně popisovat, asi by to nebyla dobrá volba...

Zjišťuju, že v reálu je snad i lepší osobou, než ve virtuálním světě.

Prokecáváme opět celý strávený čas.

Následně, po opuštění cukrárny a koupi velikonočního zajíce (lepší nevědět), se opět vydáváme na lavičku.

Zde prokecáme zbytek času.

Čas se s časem sešel a je načase jít dál

Nějak se, velmi nemotorným způsobem, pozvedáváme z lavičky a míříme k nádraží.

I během těchto pár minut jsme si toho řekli nekonečně mnoho.

„Tam je táta,“ poukazuje na auto stojící vzadu.

Koukli jsme na sebe, objali se a posli ještě kousek k jejímu autu.

Zde jsme se tedy naposled objali, předali si dary, které jsme vláčeli celou dobu, řekli se ahoj, a každý šel svou cestou.

Při jejím odjíždění zpátky jsme si zamávali a já šel na nádraží.

Zde jsem přečkal dalších asi 45 minut, nastoupil na vlak a směřoval domů.

Život jde dál, vzpomínky s ním

Ve vlaku si přehrávám celý ten úžasně strávený den. Vzpomínám na doby, kdy tahle událost byla jen nesmyslným nápadem, který nelze uskutečnit.

Z místa u okna pohlížím ven, na okolí a stále nevěřím.

Oba jsme si již doma napsali naše pocity, dojmy. Byly samozřejmě kladné.

Při tomto tématu jsme se domluvili na dalším setkání těchto skvělých duší.

Už teď se nemohu dočkat.

Při zamýšlení zjišťuji, že je vlastně jedna z mála osob, díky kterým jsem stále tady.

Docela síla.

Miroslav Niesporek, náš bývalý žák

VĚŘTE - NEVĚŘTE

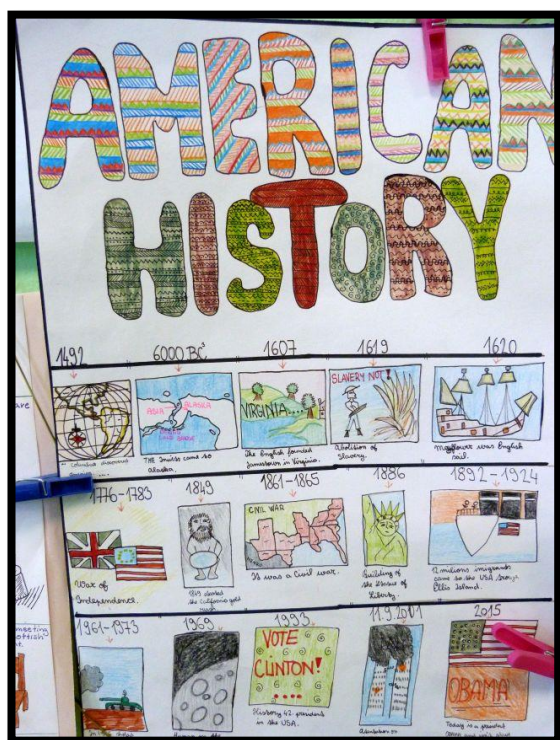
Učitelská šaráda

Na chodbě jsme zaslechly skupinku učitelek, jak se domlouvají, že se 15. dubna o půlnoci sejdou před školním bunkrem. A nám to prostě nedalo a rozhodly jsme se je opět sledovat, nečekaně.

Okolo jedenácté večer jsme už byly připravené ve křoví před školou, vybavené velmi nenápadným maskáčovým oblečením a dalekohledy. Chvíli před dvanáctou už tam stála nastoupená jednotka všech vyučujících z naší školy. Vzájemně se spočítali a vydali se do neznámého zákoutí školy, my je samozřejmě následovaly. Měly namířeno do nám už známého sklepa, kde se odehrává jedno tajemství za druhým.

Otevřeli nenápadná dřevěná dvířka, která za sebou skrývala dlouhou chodbu dolů, a my nenápadně proklouzly za nimi. Konečně jsme na konci chodby zahlédly dveře, kde učitelé zadávali podivuhodný kód, který jsme ihned přečetly pomocí našich dalekohledů s potiskem jednorožců.

Vešli do místnosti a mohutné dveře zavřeli. Chvíli jsme počkaly a poté zadaly jejich trapný kód, který zněl 1234.

Za dveřmi se skrýval úplně jiný svět

To, co jsme viděly, nás nadmíru překvapilo. Hleděly jsme do obrovské místnosti, která neznala konce, nacházelo se v ní velké množství pouťových stánků, atrakcí apod. Několik vyučujících se ládovalo nadýchanou cukrovou vatou a jiní například jezdili na horské dráze s Mickey Mousem. Neodolaly jsme a vydaly se na řetízkač, pro děti do pěti let, div se s námi nepropadl. A koho jsme tam nepotkaly? Samozřejmě se k nám vetřelo pár učitelek a byly strachem bez sebe, tak jsme se všechny chytily za ruce.

Po vzrušující jízdě jsme se s nimi daly do hovoru. Vysvětlily nám, že tuto šarádu konají každým rokem.

To jsme však ještě netušily, co nastane dále

Asi po dalších dvou hodinách volné zábavy, se všichni seskupili okolo obřího ohně. Učitelé se pomalu začali svlékat, do plavek, a pobízeli nás, ať se k nim přidáme, my jen nevěřícně kroutily hlavou. Začala hrát písnička Sorry a učitelé spustili skvěle nacvičenou choreografii, jak na Spartakiádě. Nás to vyděsilo natolik, že jsme se raději potichu vypařily a nechtěly uvažovat, jak to bude pokračovat.

Lucie Plačková a Veronika Glumbíková, 9.B

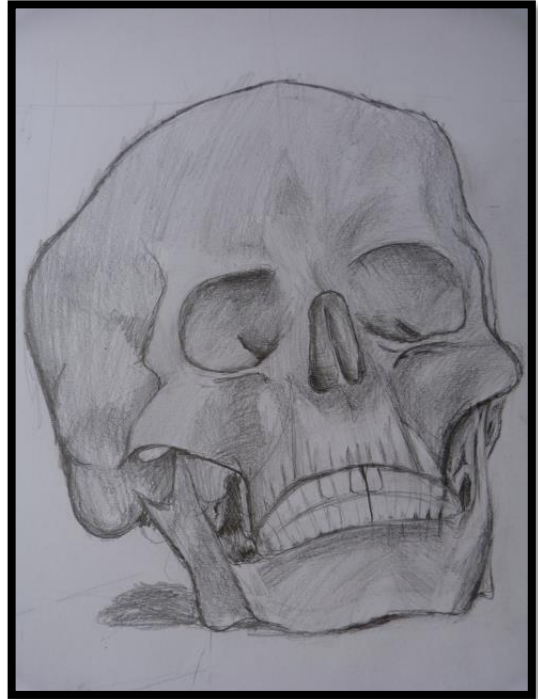
The First Death

So, my first ever dog, actually owned by my grandparents, was a german sheppard, and she was called Ahsta. She had a tumor on the left side of her back, and she had it for a whole 2 years, before she finally had to be put down. The worst thing? I didn't know about it for a week.

My mother decided that it would be a good idea, to not tell me that she was dead, and whenever I asked when we were gonna visit my grandparents, she just told me that they were „Out of town“.

And wanna guess when I finally learned that she was dead? When my Mom and Sister were having a fight.

So, in conclusion: I still miss Ahsta, and my mom seriously needs to learn her priorities.

24

The Second Death

So, 9 months later, my grandparents got a new dog, Grettah.

Yeah.... She died a few months later.

My grandparents were away for less than a day, and she died.

My grandma came back to the garden the day after they last left, only to find that Grettah didn't greet her like she usually did. (Barking, licking, and a whole lot of jumping around).

So, she went to check up on her, only to find her laying on her side in the grass, her eyes wide open.

I turned out that she'd had a heart attack just hours before my grandma arrived.

Jakub Stach, 8. B

Žáci devátých tříd zhlédli hru 1984 aneb Velký bratr Tě sleduje!

Neznám v Ostravě nikoho, kdo by nikdy nezavítal do domu kultury v Ostravě -Zábřehu. Však také není divu – stojí tady již od roku 1959 a každoročně mají nespočet kulturních, vzdělávacích a zábavných pořadů i mimořádných projektů. Na takovou kulturní akci se v listopadu šli podívat také žáci devátých tříd naší školy.

Představení, které žáci viděli, mělo název 1984 aneb Velký bratr Tě sleduje! Literární klasika na divadle, inspirovaná knihou. Vystoupení začalo v 9:00 a trvalo 120 minut a stálo 120 korun, tudíž za jednu minutu jednu korunu. Zhlédnutí je doporučeno hlavně žákům základních škol druhého stupně a žákům středních škol.

Hlavní postava, Winston Smith, žije v Londýně, kde pracuje na ministerstvu Pravdy a je nevýrazným členem středního proudu. Díky Winstonovu vyprávění se dovídáme o katastrofálním stavu ekonomiky, zoufalé životní situaci lidí, vše prostupujícím udavačství nebo cíleném ničení lidského myšlení. Smith popisuje svět, kde vládne absolutní totalita, kde společnosti vládne Strana a cokoli proti jejímu kolektivnímu myšlení je krutě trestáno.

Winston Smith je zřejmě jediný, kdo neztratil rozum. I tak ale přežívá takovým životem, jaký mu náleží. Ráno vstává, povinně se účastní rozcvičky a utíká do práce, ve které tráví 12 hodin denně.

Přece jen ho ale něco od ostatních odlišuje. Ví, že něco není v pořádku.

Winston chápe, na jakých principech společnost funguje, její celou absurditu, uvědomuje si i každodenní překrucování minulosti, kterou si Strana upravuje. Heslo Strany zní: Kdo ovládá minulost, ovládá budoucnost: kdo ovládá přítomnost, ovládá minulost. Dokáže Velký bratr zlomit i Winstonovu lidskou podstatu?

Poté, co jsme přišli do školy, se nás paní učitelka ptala, jak se nám divadlo líbilo. Všichni kromě dvou lidí řekli, že je to bavilo. Tudíž si myslíme, že je o co stát.

Petr Pavelek a Petr Slaný, 9. B

DUEL

XboxOne VS PlayStation 4

- + Hry z Xbox360 jdou přehrávat i na XboxOne
- + Kamera k XboxOne je (dá se koupit také zvlášť)
- + Levnější členství (až na roční)
- + Menší váha konzole
- U XboxOne není dostupné připojení BlueTooth
- Kratší doba maximálního nahrávání (5minut)
- Méně Aplikací v konzoli
- Pomalejší přihlašování

- + TouchPad na ovladači PlayStationu
- + Připojení k BlueTooth
- + Světelná signalizace (upozornění na málo života ve hře)
- + Lze do něj připojit sluchátka a má mikrofon
- Větší spotřeba elektřiny při hraní her
- Hry z PlayStation 3 nejdou přehrát na PlayStation 4
- Kamera k PlayStationu 4 se musí dokoupit

CO JSME PLÁČLI

Otázka – Jak se nazývají obyvatelé Kréty?

Odpověď žáka – Kreténi.

Paní učitelka se ptala sportovce, který dělal opravné zkoušky ze zeměpisu, jestli ví, na kterém světadíle žije. Žák odpověděl, že samozřejmě, že ví, že žije v Evropě. Paní učitelka mu tedy řekla, aby na mapě kontinentů ukázal, kde leží Evropa. Student ukázal na Ameriku, ale dostalo se mu odpovědi, že Amerika leží na opačné polokouli. Student tedy zašel za mapu ve snaze najít opačnou polokouli...

Naše škola, foceno 8. 2. 2018

Redakce